

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **D. S.**

skazanej za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2020 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skaranej
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 24 stycznia 2020 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt V K (...)

postanowił:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. na podstawie art. 637 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k. obciążyć skazaną D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., w sprawie o sygn. akt V K (...), uznał D. S. za winną tego, że będąc właścicielką firmy „D.” D. S. z siedzibą w Ł. przy [...], w okresie od 14 czerwca 2017 r. do 9 stycznia 2018 r., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, w lokalu znajdującym się przy ul. B. w Ł., urządziła i prowadziła gry na 6 automatach do gier: „A. 2” bez numeru, „A.” o nr (...), „A.” o nr (...)/1, „A.” o nr (...)/5, „A.” bez numeru i „H.” oznaczony (...) 18, bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, poza kasynem gry, bez uprzedniego zarejestrowania automatów przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 ust.

1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, tj. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i wymierzył jej karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 zł. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek wymienionych automatów do gier wraz ze znajdującymi się w nich środkami pieniężnymi, nadto zwolnił oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt V Ka (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanej D. S. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia:

1. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., poprzez dokonane dowolnej, nielogicznej w miejsce swobodnej oceny dowodów, oraz przeprowadzenie oceny dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, m.in. poprzez dokonanie na tej podstawie błędnych ustaleń faktycznych, na których Sąd oparł skarżone rozstrzygnięcie, a to przede wszystkim w odniesieniu do dowodu z wyjaśnień oskarżonej, umów podnajmu, dokumentów rozliczeniowych firmy oskarżonej, a także naruszenie przepisów postępowania polegające na odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej oraz pominięcie w analizie materiału dowodowego i dokonywanych ustaleniach faktycznych tych wyjaśnień, a w konsekwencji błędne ustalenie, iż oskarżona urządzała gry hazardowe, tj. iż tworzyła warunki do prowadzenia gier i obejmowała wszelkie czynności związane z prowadzeniem gier, takie jak dostarczenie lokalu, wstawianie automatów, umożliwienie potencjalnym graczom dostępu do gry, kontrolowanie sprawności urządzeń itp., podczas gdy oskarżona jako najemca lokalu oddała go w dalsze użytkowanie do 30.06.2017 r. oddała w posiadanie lokal firmie G. (tak w oryginale – uw. SN), od dnia 01.07.2017 r. lokal oddany w posiadanie firmie W. sp. z o.o, na podstawie umowy podnajmu lokalu, tym samym iż nie wykonywała powyższych czynności, nie przebywała w lokalach, jej obecność nie została stwierdzona żadnym protokołem sporządzonym przez organ, a przede wszystkim, iż nie miała świadomości jaka działalność prowadzona jest w lokalu, co miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia”;

2. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s., polegające na dokonaniu dowolnej w

miejsce swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a tym samym w konsekwencji błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonej polegało na urządzaniu gier hazardowych, a także na przyjęciu iż oskarżona miała świadomość jaka działalność prowadzona jest w wynajmowanym przez nią lokalu, a przez to, iż jej zachowanie wyczerpało dyspozycję czynu z art. 107 § 1 k.k.s.”;

3. „art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., poprzez brak dążenia przez Sąd II instancji, jak i Sąd I instancji do prawdy materialnej poprzez zaniechanie prowadzenia postępowania dowodowego w zakresie przesłuchania świadków – przedstawicieli firm W. sp. z o.o. i G. sp. z o.o.”;

4. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, nielogicznej w miejsce swobodnej oceny dowodów, oraz przeprowadzenie oceny dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie na tej podstawie błędnych ustaleń faktycznych, na których Sąd oparł skarżone rozstrzygnięcie, a to przede wszystkim w odniesieniu do dowodu z umowy najmu z B. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zapis zakazujący dalszego podnajmu bez zgody Wynajmującego sprowadza się do przyjęcia, iż to oskarżona była posiadaczem lokalu, a Sąd odmawia umowom podnajmu mocy prawnej i przeniesienia posiadania, podczas gdy na gruncie prawa cywilnego oddanie lokalu w dalsze używanie bez zgody Wynajmującego prowadzi jedynie do roszczeń odszkodowawczych i możliwości rozwiązania umowy najmu ze skutkiem natychmiastowym, a nie prowadzi do nieważności dalszych umów, a co w konsekwencji oprowadziło Sąd I i II instancji do bezzasadnego przyjęcia, że to oskarżona była posiadaczem lokalu i urządzającym gry hazardowe”.

Nadto obrońca zarzucił „rażącą obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s., mającą istotny wpływ na treść wyroku, a polegającą na błędnej wykładni znamienia »urządzania« gier na automatach w rozumieniu ustawy Kodeks karny skarbowy poprzez niezasadne uznanie, iż do jego realizacji jest wystarczające wykonanie czynności w postaci podpisania umowy podnajmu lokalu pod automaty do gier losowych, podczas gdy tego rodzaju zachowania świadczące o urządzaniu gier na automatach w rozumieniu wymienionej wyżej ustawy niezbędne są: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej ilości graczy, utrzymywanie

automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, obsługa urządzeń, zatrudnienie i odpowiednie przeszkolenie personelu, zapewniające graczom możliwość uczestniczenia w grze, czego oskarżona nie dokonywała, nie wykazano jej podejmowania takich czynności, co doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku skazującego, które to rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego uznać należy za rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k.”

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Kasacja, po uzupełnieniu braku polegającego na niezłożeniu należnej opłaty po złożeniu przez ów formalnych w postaci wniesienia opłaty oraz po złożeniu przez obrońcę upoważnienia do obrony, została przyjęta zarządzeniem z dnia 16 czerwca 2020 r. Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł., który uznał, że odpowiada ona warunkom formalnym (k. 384 akt sprawy).

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Ł., powołując się na art. 530 § 1 k.p.k. oraz art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., wniósł o pozostawienie tej skargi bez rozpoznania. W uzasadnieniu wskazał, że z uwagi na treść art. 523 § 2 k.p.k. oraz niewystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 k.p.k. wniesienie kasacji było niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Ma rację Prokurator Okręgowy, że kasację należy pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 519 k.p.k., kasacja przysługuje tylko od prawomocnego wyroku (w określonym przypadku także postanowienia) sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Dalsze przepisy ustawy procesowej wprowadzają w tym zakresie kolejne ograniczenia, np. przepis art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, że kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Według art. 523 § 4 k.p.k. to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (bezwzględne przyczyny odwoławcze) lub przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k.

Jak wcześniej podano, prawomocnym wyrokiem D. S. została skazana na karę grzywny, wobec czego kasacja mogła być wniesiona na korzyść skazanej tylko z powodu uchybień

określonych w art. 439 k.p.k. Wymogu tego nie respektuje kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej, jako że podniesione w niej zarzuty nie wskazują na zaistnienie którejś z bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku. Każe to uznać wadliwie przyjętą w Sądzie Okręgowym kasację za niedopuszczalną z mocy ustawy i w oparciu o przepisy wymienione w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia pozostawić ją bez rozpoznania, co skutkowało obciążeniem skazanej kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego .

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.